

V BELI KRAJINI JE VEDNO LEPO

V Društvu vojnih invalidov Gorenjske vsako leto organiziramo srečanje vojnih invalidov in njihovih družinskih članov. Tokrat smo se podali v Belo krajino, točneje v Metliko in njeno okolico. Kljub deževni noči so udeleženci srečanja, iz širne gorenjske, prišli na zborna mesto v Kranj že ob sedmi uri zjutraj. Kot vedno je bil avtobus poln, zato smo krenili proti Novemu mestu. Kmalu se je pričelo jasni in kljub slabi napovedi, se je naredil lep sončen dan. Naša prva postaja je bila Na Prepihu v smeri Gorjancev, kjer smo se podprli z malico in popili kavo. Pot smo nadaljevali preko sedla Vahta in se počasi spuščali preko Gorjancev proti Metliki.

Točno ob dogovorjenem času smo prispeli v Metliko in si najprej ogledali Slovenski gasilski muzej, kjer je bila leta 1869 ustanovljena prva požarna »bramba« v Sloveniji. Sprehodili smo se po starem delu mesta in skozi park bogate zgodovine herojev NOB. Iz Metlike smo se odpeljali proti Krmačini, ki leži tik ob hrvaški meji. Občudovali smo prelepo naravo skozi vasi Drašiči in Tri fare. Vsepovsod smo lahko opazovali urejene vinograde in polne sadovnjake. Še posebej zanimiva in lepa je narava s številnimi belimi brezami. Ustavili smo se pri znani vinski kleti Jožefa Prusa, kateri nas je lepo sprejel in nam na zelo duhovit način povedal veliko zanimivega o uspešnem vinogradništvu, ter o pridelavi pravega slovenskega medu, čeprav, kot pravi, gredo čebele na pašo na Hrvaško. Pripravili so nam zanimivo degustacijo belokranjskih vin, gospodar pa nam je ob tem zaupal veliko skrivnosti, kako pokušati vina. Seveda pa ni manjkala tradicionalna belokranjska pogača.

Ura se je že prevesila v popoldan, zato smo se odpeljali do Podzemlja, kjer so nam v gostišču Veselič postregli z okusnim kosilom in belokranjskimi dobrotami. Ko smo se odpočili in poklepetali o tem in onem, smo se odpeljali v zaselek otok, kjer sredi koruznih polj stoji mogočno vojaško letalo DC-3, s katerim so leta 1944 do 1945 iz osvobodjene Bele krajine prevažali ranjene partizane v italijanski Bari. Ogled letala pa je bil še posebej zanimiv, saj so bili z nami na izletu tudi sorodniki našega vojnega invalida Jožeta Debevca, soproga Marija, hči Marta in zet Bojan Kadunc. Tako smo lahko izvedeli, da je Jože Debevec, s partizanskim imenom Žan, borec Šercerjeve brigade, bil 14. marca 1945 v Babnem Polju, v številčno neenakopravnem boju z domobranci Rupnikovega bataljona, težko ranjen, zato so ga po nekaj dneh, torej v drugi polovici marca, z letalom DC-3 odpeljali v italijanski Bari, od koder se je vrnil v drugi polovici maja istega leta. Njegov zet, upokojeni inštruktor letenja Bojan Kadunc pa nam je nazorno opisal samo letalo, s katerim je tudi sam večkrat letel, saj je bil v JLA pilot in inštruktor prav takega letala. Vsi smo prav z zanimanjem poslušali zanimive izkušnje pilota in tudi svojcev našega vojnega invalida Jožeta Debevca, ki pa tokrat ni bil z nami zaradi bolezni. Sledilo je še skupinsko fotografiranje ob letalu in pot nazaj proti gorenjski.

Srečanje vojnih invalidov in njihovih svojcev v Beli krajini je bilo dobro pripravljeno in zelo zanimivo, saj smo videli veliko, se pogovorili o vsem kar nas je zanimalo, si izmenjali mnenja in seveda dogovorili, da se naslednje leto ponovno srečamo.

Jože Romšak, predsednik društva

